ประวัติ หลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่น ณ วัดสังขลิการาม อ.โซ่พิสัย จ.บึงกาฬ

ประวัติพระเจ้าแสนสามหมื่น

พระเจ้าแสนสามหมื่น สร้างในสมัยเชียงแสนเป็นราชธานี ซึ่งประมาณ ๘๐๐ ปีมาแล้ว เจ้าอนุวงษ์แห่งนครเวียงจันทน์ได้อัญเชิญพระเจ้าแสนสามหมื่น มาประดิษฐ์สถานไว้ในหอไตร(เวียงจันทน์)เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว

รูปและขนาดของพระเจ้าแสนสามหมื่น

๑. ความกว้างของบัลลังก์ ชั้นที่ ๑ ๑๙ นิ้ว

๒.ความกว้างของบัลลังก์ ชั้นที่ ๒ ๑๗ นิ้ว

๓. วัดรอบบัลลังก์ ๓๒ นิ้ว

๔. หน้าตักปฏิดากรณ์ ๑๑ นิ้ว

๕. วัดรอบตัวรวมทั้งสองแขน ๑๗.๕ นิ้ว

๖. วัดรอบคอ ๖.๕ นิ้ว

๗. ใบหูยาว ๓ นิ้ว

๘. หน้าผากกว้าง ๒.๕ นิ้ว

๙. หน้าผากจรดปลายคาง ๓ นิ้ว

๑๐.ยอดเศียรยาว ๔ นิ้ว

๑๑. จากบัลลังก์ชั้นที่ ๑ ถึงเศียรสูง ๓๒ นิ้ว

๑๒. หน้าอกระหว่างหัวนมทั้งสองข้าง ๒ นิ้ว

ลักษณะทั้งหมดนี้วัดไว้เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ เพื่อปกป้องการสูญหาย กรรมการวัดทั้งหมดและชาวบ้านโซ่ ได้พร้อมกันวัดไว้เพื่อเป็นหลักฐานเพื่อ เป็นอนุสรณ์ของพระพุทธศาสนาต่อไป

หลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่น : ได้มาอยู่วัดนิโคตร(วัดมณีโคตร) บ้านปากห้วยหรือบ้านปากน้ำ ปัจจุบันคืออำเภอโพนพิสัย ซึ่งเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๔๒๓ ชาวบ้านโส่หรือชาวโซ่ ได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ในบ้านโซ่ปัจจุบัน ประมาณ ๒๐—๓๐ หลังคาเรือน ครั้นต่อมาปี พ.ศ. ๒๔๔๕ ชาวบ้านปากน้ำคุ้มวัดจุมพล อำเภอโพนพิสัยในปัจจุบันได้อพยพครอบครัวมาอยู่ร่วมกับชาวบ้านโส่หรือโซ่ได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมห้วยซำ ปัจจุบันคือท้ายอ่างเก็บน้ำด้านทิศตะวันตก ในเวลาต่อมาเห็นว่าบ้านเรือนจะเจริญรุ่งเรืองไปเรื่อย ๆ และสถานที่ตั้งหมู่บ้านก็เป็นที่ต่ำ ไม่พอที่จะขยายบ้านเรือนออกไป จึงพากันย้ายครอบครัวหาที่ตั้งใหม่ และได้พบวัดเก่าแก่โบราณวัดหนึ่งทรุดโทรมมาก แต่ใบเสมายังอยู่ครบจึงพากันบูรณและปฏิสังขรณ์วัดขึ้นมาใหม่ ในตอนนั้นบริเวณวัดเป็นป่าดงดิบมีสัตว์ป่าดุร้ายอยู่มากดังนั้นพวกชาวบ้านจึงได้พากันสร้างบ้านอยู่ใกล้กับวัด จนต่อมาเมื่อหมู่บ้านได้เจริญขึ้น มีผู้คนอพยพมาอยู่เพิ่มมากขึ้นพระอธิการจันที มังศรีเห็นว่ายังไม่มีพระประธานอยู่ประจำโบสถ์ จึงเดินทางไปอัญเชิญพระเจ้าแสนสามหมื่นซึ่งขณะนั้นประดิษฐ์สถานอยู่ที่วัดนิโคตร ที่วัดนิโคตรนี้มีพระแสนกับพระเสียงประดิษฐ์สถานอยู่ ซึ่งตามประวัติเดิมนั้นที่นคร

เวียงจันทน์ในสมัยนั้นพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาก และในขณะนั้นชาวลาวและชาวไทยมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน จึงมอบพระพุทธรูปให้แก่ชาวไทย คือพระศุกร์ พระเสริม พระใส พระแสน และพระเสียง โดยได้อัญเชิญลงแพล่องมาตามลำน้ำงึม เหตุที่นำแพล่องมาตามลำน้ำงึมนั้น เพราะที่เวียงจันทน์นั้นทำสงครามกับข้าศึกอยู่จึงหลบข้าศึกล่องแพลงมาเรื่อย ๆ ก็เกิดแพแตกแท่นพระศุกร์ ตกลงไปในน้ำ ที่บริเวณนั้นชาวบ้านจึงเรียกว่าบ้านเวิ่นแท่นและเมื่อล่องเรือมาถึงปากน้ำงึม เกิดแพแตกอีกคราวนี้พระศุกร์ได้ตกลงน้ำ แต่เมื่อจะนำพระศุกร์ที่ตกน้ำขึ้นแพก็ไม่สามารถนำขึ้นมาได้ไม่ว่าจะใช้วิธีใดๆก็ตามและต่อมาพระศุกร์ก็ได้สูญหายไปไม่มีผู้ใดพบเห็นอีก และที่บริเวณพระศุกร์ตกน้ำนั้นเรียกว่าเวินศุกร์ ต่อมาเมื่อซ่อมแพเสร็จแล้วจึงนำแพล่องมาถึงโพนพิสัย ชาวโพนพิสัยจึงอัญเชิญพระเจ้าแสนสามหมื่นกับพระเสียงไว้ที่วัดนิโคตร และเมื่อแพได้ล่องมาถึงหนองคายชาวหนองคายจึงได้อัญเชิญพระใสประดิษฐ์สถานไว้ที่วัดโพธิ์ชัย ส่วนพระเสริมนั้นได้ถูกอัญเชิญไปประดิษฐ์สถานที่วัดประทุมวรารามกรุงเทพฯ เมื่อเจ้าอธิการจันที มังศรีได้ไปอัญเชิญพระเจ้าแสนสามหมื่นจากโพนพิสัยมาประดิษฐ์สถานไว้ที่บ้านโซ่ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ครั้นต่อมา พ.ศ. ๒๔๖๒ พระเจ้าแสนสามหมื่นได้ถูกคนร้ายขโมยไปโดยหลบหนีไปทางบ้านหนองยอง ตำบลหนองยอง อำเภอปากคาดในปัจจุบัน โดยคนร้ายได้นำพระเจ้าแสนสามหมื่นไปซ่อนไว้ใต้ต้นดอกเตยนอกหมู่บ้านใกล้กับบ่อน้ำ ซึ่งในเวลานั้นได้มีหญิงชาวบ้านออกไปตักน้ำพร้อมกับสุนัขหลายตัวเมื่อไปถึงใต้ต้นดอกเตยที่คนร้ายซ่อนพระเจ้าแสนสามหมื่นไว้สุนัขก็พากันส่งเสียงเห่าแต่หญิงนางนั้นก็ไม่ได้สนใจพอกลับมาตักน้ำอีกรอบพวกสุนัขก็ยังเห่าไม่หยุด จึงได้เข้าไปดูเห็นพระเจ้าแสนสามหมื่นถูกซ่อนอยู่ใต้ต้นดอกเตย นางตกใจกลัวจึงรีบไปบอกชาวบ้านพวกชาวบ้านก็พากันอัญเชิญไปไว้ที่วัดแล้วก็ประกาศหาเจ้าของ เมื่อชาวบ้านโซ่ทราบข่าวก็ตามไปดูปรากฏว่าเป็นหลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่นจริงจึงได้อัญเชิญกลับมาไว้ที่วัดสังขลิการามเช่นเดิม

ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ พระเจ้าแสนสามหมื่นได้ถูกคนร้ายขโมยไปอีกครั้งซึ่งครั้งนี้คนร้ายได้หลบหนีไปทางบ้านหนองห่มท่ากะดัน เขตอำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร โดยนำไปซ่อนไว้ในน้ำห้วยมาย แล้วต่อมาก็นำไปไว้ที่บ้านของตนเอง ที่อำเภอสว่างแดนดิน พอรุ่งเช้าคนร้ายก็เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ ภรรยาได้นำพระเจ้าแสนสามหมื่นไปฝากไว้ที่วัดใกล้ๆบ้าน พอตกกลางคืนเจ้าอาวาสไหว้พระสวดมนต์เสร็จก็เข้านอนรุ่งเช้าตื่นขึ้นมาก็ต้องแปลกใจเพราะนอนเอาหัวลงปลายเท้าและเอาเท้าขึ้นไปเกยหมอนด้วยเหตุนี้เจ้าอาวาสจึงนำพระเจ้าแสนสามหมื่นไปฝากไว้ที่สถานีตำรวจอำเภอสว่างแดนดิน ในคืนนั้นนักโทษที่คุมขังอยู่ได้หนีออกไปโดยไม่มีร่องรอยการงัดกุญแจเลย ทำให้ตำรวจบนโรงพักต่างก็กล่าวหาซึ่งกันและกันว่าเป็นผู้ปล่อยให้นักโทษหลบหนีไป แต่เมื่อตำรวจพากันไปอธิฐานต่อหน้าพระเจ้าแสนสามหมื่นขอให้นักโทษที่หลบหนีไปนั้นอย่าได้หนีไปไกล วันต่อมาตำรวจก็จับนักโทษกลับมาได้โดยพบว่าเดินวนเวียนอยู่ในตลาดไม่สามารถหาทางออกไปจากตลาดได้ และเมื่อจับนักโทษกลับมาแล้วได้ก็สอบถามว่าหนีออกไปได้อย่างไร ซึ่งนักโทษก็ตอบว่าลูกกรงที่ขังอยู่นั้นแยกห่างออกจากกันเป็นศอกสามารถเดินเข้าออกได้อย่างสบาย ด้วยอภินิหารของหลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่นจึงทำให้ตำรวจและชาวบ้านเกรงกลัวประกาศหาเจ้าของ ซึ่งต่อมาชาวบ้านโซ่ทราบข่าวก็ได้ส่งหลวงปู่ป้อกับนายเผือก ตรีรัตน์ พร้อมผู้ติดตาม ๔-

๕ คน ไปรับกลับมา แต่พอนำหลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่นไปขึ้นรถก็ไม่สามารถติดเครื่องยนต์ได้ ดังนั้น คณะผู้ติดตามจึงเก็บดอกไม้แต่งเป็นขันธ์ ๕ ขันธ์ ๘ อัญเชิญหลวงพ่อฯพร้อมเทวดาผู้รักษาท่านจึงสามารถเดินทางกลับมาได้ เมื่อมาถึงก็ได้ประกาศให้ชาวบ้านมาสงฆ์น้ำท่าน ก็เกิดอัศจรรย์คือฝนตกลงมาทั้งที่แดดยังออกอยู่ หลังจากนั้นก็อัญเชิญหลวงพ่อพระเจ้าแสนสามหมื่นประดิษฐ์สถานที่วัดสังขลิการามจนถึงทุกวันนี้

ภาคอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาร(เป็นความเชื่อส่วนบุคคล กรุณาใช้วิจารณญาณ)

๑. เมื่อมีการสาบานต่อหลวงพ่อแสนสามหมื่น ถ้าผิดคำสาบาน จะเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงหรือมีอันเป็นไปภายใน ๗—๑๕ วัน

๒. คนร้ายขโมยหลวงพ่อแสนสามหมื่นไป ๒ ครั้ง ต่อมาปรากฏว่าคนร้ายที่ขโมยไปเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุทุกคน

๓. หากเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นที่บ้านโซ่ ชาวบ้าน จะทำพิธีบวงสรวงพระเจ้าแสนสามหมื่นแล้ว เหตุการณ์ต่างๆ จะกลับคืนสู่ปรกติ

๔. บรรดาผู้พบเห็นทั้งหลาย หากเคารพบูชาจะเกิดผลดี หากหมิ่นประมาทจะมีอันเป็นไป

๕. การถ่ายภาพพ่อแสนสามหมื่น สมัยเมื่อมีการถ่ายภาพครั้งแรกๆมักถ่ายไม่ติดจนกล้องพัง ต่อมาชาวบ้านได้ทำพิธีขอจึงถ่ายภาพติดจนถึงทุกวันนี้

มงคลชีวิต

อย่านอนตื่นสาย อย่าอายทำกิน
อย่าหมิ่นเงินน้อย อย่าคอยวาสนา
อย่าเสวนาคนชั่ว อย่ามั่วอบายมุข
อย่าสุขก่อนห่าม อย่าพล่ามก่อนทำ
อย่ารำก่อนเพลง อย่าข่มเหงผู้น้อย
อย่าคอยแต่ประจบ อย่าคบแต่เศรษฐี
อย่าดีแต่ตัว อย่าชั่วแต่คนอื่น
อย่าฝืนกฎระเบียบ อย่าเอาเปรียบสังคม
อย่าชื่นชมคนผิด อย่าคิดเอาแต่ได้
อย่าใส่ร้ายคนดี อย่ากล่าววจีมุสา
อย่านินทาพระเจ้า อย่าขลาดเขลาเมื่อมีทุกข์
อย่าสุขจนลืมตัว อย่าเกรงกลัวงานหนัก
อย่าพิทักษ์พาลชน อย่าลืมตนเมื่อมั่งมี

หาดหินคำไผ่ ณ บ้านคำไผ่ หมู่ ๓ ตำบลศรีชมภู

ยอใหญ่ ณ บ้านท่าลี่ หมู่ ๑๔ ตำบลโซ่

บ้านท่าสวาท หมู่ที่ 9 ตำบลโซ่ กับ บ้านห้วยสงคราม ตำบลดงหม้อทองอำเภอบ้านม่วง